

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 48 * 26. listopadu 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne

K 385. výročí

narození historika

a vlastence

Bohuslava Balbína

POSLEDNÍ NEDĚLE CÍRKEVNÍHO ROKU JE TRADIČNĚ ZASVĚCENA BIBLI

Poslední neděle církevního roku připomínají reformační církve Den Bible. My si dnes přiblížíme způsob, jakým se Kniha knih šíří v místních jazycích do celého světa.

Už v roce 1890 vznikla Mezinárodní biblická společnost, jejímž cílem bylo zasáhnout Božím slovem celý svět. Na počátku byla malá skupina křesťanských vizionářů, kteří si stanovili za cíl "šířit poznání Písma svatého, v němž Bůh zjevil cestu ke spasení". Z tohoto malého "semene" vyrostlo dnešní hlásání evangelia ve stovkách jazyků. Jedním z prvních projektů byla v roce 1810 sponzorská pomoc pro misionáře Williama Careyho, který pracoval na překladu Bible do bengálštiny. Tento překlad je v Indii používán dodnes.

Od svých skromných počátků v roce 1809 rozšířila Mezinárodní biblická společnost stovky milionů Biblí. Překládá nebo vydává Bible ve více než 450 jazycích. Má svá pole působnosti a národní pobočky strategicky rozmístěny asi ve 40 zemích, aby mohla stále více rozvíjet šíření Božího slova. Mezinárodní biblická společnost je na celém světě známá svými překlady Bible, které jsou co nejménější originálu a současně dobře srozumitelné a čtivé. Proto jsou vhodné pro čtenáře všech kategorií, včetně dětí, mládeže a lidí, kteří se s Biblí teprve seznamují. Nejznámějším příkladem je anglický překlad New International Version (NIV), který byl dokončen v roce 1978 a nyní je celosvětově nejčtenějším současným překladem. Na celém světě bylo publikováno více než 120 milionů výtisků.

Mezinárodní biblická společnost šíří Boží slovo po celém světě. Tam, kde si lidé mohou dovolit, Bible prodává. Miliony dalších výtisků šíří zdarma díky finanční podpoře křesťanů,

kterým šíření Písma leží na srdci. Díky jejich obětavosti se Boží slovo dostává do rukou chudých lidí, vězňů, bezdomovců nebo lidí v krizových situacích.

Mezinárodní biblická společnost také pomáhá církvim v jejich snaze o zlepšování jejich vnitřního života i služby lidem v okolí. Pořádá semináře pro vedoucí církvi, duchovní i členy církevních společenství. Již řadu let poskytuje materiály k seminářům o nakažlivém křesťanství.

Po pádu komunismu ve východní Evropě hraje biblická společnost hlavní roli v distribuci Biblí v Rusku a v ostatních republikách bývalého Sovětského svazu. Státisíce výtisků dětské knížky Moje první Bible v obrázcích rozšířila v sirotčincích a dětských domovech v Rusku, na Ukrajině, v Bělorusku, v Bulharsku a Rumunsku. Milióny dalších výtisků Bible s otevřenou náručí přijímají lidé v dalších postkomunistických zemích. Biblická společnost tam pořádala řadu seminářů, jejichž cílem bylo naučit místní křesťany účinně zvěstovat poselství Písma. V některých zemích východní Evropy se publikace biblické společnosti oficiálně používají na školách jako pomůcka při vyučování angličtiny.

Mezinárodní biblická společnost má pobočky v řadě zemí - samostatné národní biblické společnosti, jakou je i Česká biblická společnost. Ta nejen vydává Bible pro české čtenáře, ale současně organizuje sbírky na podporu překladu a šíření Bible v chudých zemích. Letošní Dny Bible jsou zaměřeny na podporu biblického díla na Filipínách. Proč právě tam? Filipíny každého na první pohled okouzlí nádhrou své tropické přírody. Rozkládají se na více než 7000 ostrovech a patří k nejkrásnějším ostrovním stá-

V řadě našich sborů můžeme vidět výstavy nejrůznějších vydání Knihy knih

tům světa. Většina místních obyvatel však žije na hranici chudoby. Lidé často hledají obživu ve velkých městech, ale nakonec končí ve slumech na jejich okrajích. Přes všechny překážky je víra Filipínců velmi živá a radostná. Křesťanství zde zapustilo hluboké kořeny. Hlásí se k němu téměř 90 procent obyvatel a jen pět procent obyvatel tvoří muslimové. To je v této převážně muslimské části světa neobvyklé. Ne všichni místní křesťané však mají přístup k Bibli. Filipínská biblická společnost věnuje hodně úsilí šíření Bible mezi nejdchudšími lidmi ve slumech, mezi obyvateli odloučených částí země a mezi příslušníky národnostních menšin. Na celých Filipínách se vždy začát-

kem roku koná Týden Bible, kdy za spolupráce římskokatolické a evangelické církve probíhá mnoho akcí pro veřejnost. Prezidentka Gloria Macapagalová - Arroyová podpořila uplynulý Týden Bible zvláštním poselstvím: "Bible je nejkrásněji napsaná kniha na celém světě. Boží láska žije v jejích stránkách. Nechť je Boží slovo naším útočištěm." Nevidomí a zrakově postižení Filipínci doposud nemají příležitost poznat Písmo svaté. Na ně pamatuje místní biblická společnost svým projektem

na vydání digitálních zvukových Biblí v jazycích tagalog a cebuano. Dostanou je zdarma nevidomí faráři, duchovní a další lidé, kteří zprostředkávají Boží slovo ostatním. Bez naší pomoci by nebylo možné projekty vydání Biblí na Filipínách uskutečnit. Každý i sebemenší příspěvek může pomoci. U příležitosti Dne Bible ale i jindy lze podpořit dílo České biblické společnosti zasláním příspěvku na č.ú.: 129876273/0300, v. s.: 9996.

(noe)

KONALO SE 74. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

V sobotu 11. listopadu zasedala v Praze - Dejvicích ústřední rada.

V ideovém referátu se mj. zabývala Stručným komentářem k Základům víry ČČSH - návrhem předsedy naukového výboru brněnského biskupa Petra Šandery. Materiál předkládá k celocírkevnímu projednání a připomínkování na vikariátech (celý text je na www.cesh.cz).

K otázce partnerského soužití homosexuálů ústřední rada schválila usnesení liturgického a pastoračně-výchovného výboru ze dne 6. 11. 2006 a ukládá tajemníkovi ústřední rady Karlu Potočkovi zařadit jej do nejbližšího oběžníku (celé znění zveřejňujeme zvlášť a rovněž je na www.cesh.cz).

Výsluhování svátosti svěcení kněžstva ústřední rada schválila Mgr. Sandře Zálabové z pražské diecéze a Mgr.

Ladislavě Svobodové z olomoucké diecéze.

Ústřední rada reagovala i na dopis sestry Jindřišky Kubáčové, která upozornila na výstavu, při níž byla v liturgickém prostoru naší církve umístěna socha a kulturní předměty východních náboženství. Úřadu ústřední rady uložila zařadit do nejbližšího oběžníku tento text: „Pokud by mělo dojít k tomu, že v liturgickém prostoru je pořádána náboženská či kulturní akce, která není v kontinuitě s křesťanskou tradicí, musí být s projektem seznámena příslušná diecézní rada a ta k tomu zaujme stanovisko.“

Ústřední rada se zabývala i dopisem bratra faráře Mgr. Lumíra Čmerdy, který žádal zjednání nápravy ve věci pomluvy jeho osoby v dopise farářky Petry Vítkové. Byl totiž nařčen z toho, že neodešel v r. 1963 z duchovenské

služby pod nátlakem, ale dobrovolně sám.

Na základě předloženého dokladu Škol/círk-6898/63-Jaš ze dne 10. 10. 1963 nařídila ústřední rada opravit znění Úředních zpráv ČČS č. 2/1963 z roku 1963 v části "diecéze olomoucká", kde bylo nesprávně uvedeno, že Lumír Čmerda odešel ze služeb církve dnem 1. 10. 1963, následujícím způsobem: „Dne 10. 10. 1963 církevní tajemník Severomoravského krajského národního výboru v Ostravě Jasiook písemně sdělil své rozhodnutí o „odstranění Čmerdy Lumíra z výkonu duchovenské činnosti.“

Ústřední rada ukládá úřadu ústřední rady zjistit z právní kanceláře Oswald výsledky podání na dr. J. Schwarze, ing. M. Zahrádku a Z. Prokelovou a informovat o tom písemnou formou
Dokončení na str. 3

K registrovanému partnerství

Ústřední rada schválila na minulém zasedání usnesení liturgického a pastoračně-výchovného výboru k otázce soužití a registrovaného partnerství homosexuálů v následujícím znění:

1. Liturgický a pastoračně-výchovný výbor se shodují v tom, že není třeba vytvářet žádný obřad.
2. Od ekumenicko-zahranického výboru je třeba získat studijní materiály k této otázce z domácích i zahraničních ekumeny – zdroj Světová rada církvi a Konference evropských církvi.
3. Pastorační přístup k této otázce je vyjádřen v bodu 3 a 4 předlohy připravené sociálně-etickým sněmovním výborem:
Lidské poznání včetně poznání vědeckého je nedokonalé. Neznáme dobře Boží vůli a nemůžeme odsoudit něco, s čím se člověk s Božím vědomím narodil. Lidé homosexuální mají plné právo být přijímáni v křesťanské lásce a uctě stejně jako lidé heterosexuální.
Partnerské soužití osob stejného pohlaví se nemůže stát manželstvím. Manželství spolu mohou uzavřít výhradně jen muž a žena.
4. Jedná se o intimní vztahy a tudíž mají zůstat na této úrovni. Zveřejňování budiž střízlivé, věcné, bez afektu, nelze z toho dělat exhibici.
5. Homosexuálové mají právo, jde-li o věřící lidi, přijímat svátosti kromě manželství. V případě přijetí svátosti svěcení kněžstva jde o odpovědnost a pastorační povinnost příslušného biskupa.
6. Uzavřít registrované partnerství lze pouze před státními orgány, nikoliv v církvi – při žádném církevním obřadu.
7. Pro všechny duchovní je závazným dokumentem pro konání svátostí a obřadů pouze Agenda ČČSH, schválená sněmem a vydaná v roce 2006.
8. Svátost manželství je vysluhována v církevním prostředí, výjimečně ve vhodném důstojném prostředí se souhlasem biskupa.

(red)

Bude zima, bude mráz

V neděli přišla na bohoslužby jedna sestra a hned hlásila: „Asi nebudu teď chodit pravidelně, začíná zima, jestli to bude klouzat, netroufnu si jít ven.“

„Měla bys asi víc spoléhat na Hospodina,“ přisadila si jiná, ale pak se zarazila, „počkat, ono tohle asi není ten správný případ,“ uvažovala dál, „vždyť to je vlastně spíš jako pokoušení Pána Boha, víte, co myslím, jak satan vyvede Ježíše na tu věž a jak mu říká, aby skočil dolů, že Bůh pošle anděly, aby se mu nic nestalo. Koneckonců tohle je věc, kdy by si člověk měl poradit sám, nač nám dal Bůh do hlavy mozek?“

Tak jsme dali hlavy dohromady a vymýšleli nějaká protiskluzová opatření – kdosi tvrdil, že pomáhá navléknout na boty staré ponožky, jiný navrhol suché zipy, další s nostalgií vzpomínal na boty, které měly báječnou podrážku, takže se vůbec nesmekaly, ale bohužel, už se dávno rozpadly – až si další sestra vzpomněla, že někde četla něco o jakýchsi nesmekkách, ale nic bližšího o tom nevěděla.

Tak jsem se potom dívala na internet, ale mezitím jsem zapoměla ten správný název a vymýšlela různá slova do vyhledávače – jenže mi vycházely úplně nesmysly.

Slovo nesmekky je dost nezvyklé, ale nakonec jsem se trefila a zjistila jsem, že někdo už myslel za nás a vymyslel: návleky na boty s wolframovými hroty – nazvané nesmekky. Tak jsem si začala dopisovat s firmou a tu šikovnou věcičku jsem objednala.

A kdo si to koupí, neprohloupí. A nikomu ani náledí nezabrání jít na bohoslužby! Jen jestli nám to pomůže k plnění onoho tak opomíjeného přikázání---

--- jen jestli jako obvykle nezůstaneme jen na půl cesty: zabezpečíme si tělo a duch se nám ze spásy zase vysmekne ---.

Michaela Procházková

Z kazatelského plánu**25. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH****Sebe přinášet jako oběť milou Bohu**

Sebenepatrnější drobný čin, vycházející z upřímné obětavé lásky má před Bohem daleko větší cenu, než okázalá zvyková zbožnost „ctihodných a bezúhonných pokrytců“. Obětavost nelze nijak odměřovat a vážit. Skutečná obětavost nemá hranic.

Kristus přece pro spásu člověka obětoval naprosto všechno - sám sebe. My se mu nemůžeme rovnat, ale máme se mu co nejvíc připodobnit (Ř 8,29, Ř 12,1, Ga 2,19-20, Ef 5,1, Fp 2,5, Fp 3,21).

Vstup: 1 Kr 17,8-16

Tužby:

2. Aby naše každodenní skutky vyrůstaly z upřímné víry, lásky a naděje...
3. Abychom na své cestě za Pánem byli schopni pokory, obětavosti a odříkání...

Epištola: Žd 9,23-28

Evangelium: Mk 12,38-44

K obětování: Ř 12,1

Závěrečné čtení: Ga 2,15-21

Modlitba:

Prosíme tě, Pane Bože, pomoz nám přemáhat v srdci domýšlivou pýchu na vlastní dokonalost! Otevři naše oči, ať správně vidíme sami sebe, své bližní i všechno, co nás obklopuje. Nauč nás žít v upřímnosti a pravdě, pamatovat na Kristovu lásku k nám, kráčet jeho cestou a obětavě sloužit tobě i svým bližním.

Vhodné písně: 26, 30, 44, 46, 51, 61, 77, 86, 97, 100, 133, 187, 294, 296

ČLOVĚK A BIBLE

„Věčně, Hospodine, stojíš pevně v nebesích tvé slovo,“ tak se vyznává žalmista Páně. My dnes víme, že slovo Hospodinovo je událost a čin. Boží slovo je živé a děje se. Je to slovo života, protože, jak říká Boží Syn, nebeský Otec stále pracuje.

Do jisté míry jde o podobnost s člověkem. Opravdu ale jen do jisté míry, protože na rozdíl od člověka neustále platí, že Boží řeč je čin, skutek, událost. Člověk, ten o činech více mluví, než by je konal, pohybuje se více v poloze záměrů než konání. Tak platí, že leckterá slova, jež přešla přes rty člověka a byla člověkem zapsána, stávají se svědky vypovídajícími proti němu. Rovněž Boží řeč, o níž mluvíme jako o Božím slovu, je zapsána lidským písmem a lidskými slovy. Je tomu tak proto, aby se k ní člověk mohl neustále vracet s úsilím jí porozumět. Zvláštností Boží řeči, transformované do lidských slov, je to, že ač už je zapsána po staletí, je stále živá, aktuální a promlouvá ke každé nové lidské generaci. Pro tuhle skutečnost je jedno vysvětlení: slova Bible napsaná lidskou literou obsahují nový život, mají stále novou

schopnost člověka oslovovat a tak ho zasahovat v jeho nejhlubším bytí. Tutto moc jim dodává Duch svatý, on způsobuje, že tomuto Božímu oslovení porozumíme.

Tak můžeme říci, že nám Bible zprostředkovává znalost Božích úmyslů se stvořením a tedy i s námi. Dává nám také poznat nás samotné, říká nám, jak nás vidí sám Bůh. Ukazuje nám i cestu k záchraně skrze naše vykoupění v Pánu Ježíši Kristu. Kdo toto poselství s vírou přijme, zakouší blaženost Boží lásky. Kdo je odmítne a nezatoží po obrácení k novému životu, vydává se na hadí cestu odcizení a vzdálení se svému Stvořiteli. Učení, jež člověku Bible zprostředkovává je svaté, jeho pravidla jsou závažná, jasná a nepodplatitelná.

Příběhy, které tato Kniha přináší, jsou pravda. Kdo v ní čte, získává moudrost. Kdo podle jejích slov žije, ten je posvěcován. Vždyť jejím obsahem je Světlo, které člověka vede po cestě života. Je v ní i potrava pro život v duchu a v pravdě. Pro tohle všechno můžeme vyznat, že Kniha je naše potěšení a přináší nám osvězení. Bůh nás v ní zve na cestu, dává nám

ji jako mapu, hůl i kompas. Jeho slovo skrze ni k nám přicházející je pro nás mečem bojovníka a korouhví vyznavače. V Bibli poznáváme, co je to ráj, život v Boží blízkosti. Otevírá se nám v ní nebe.

Kdo přijme její poselství a toho, který je v něm přítomen, získává jistotu bezpečnosti zavřených bran pekla, do nichž by jej chtěl strhnout původce hadí cesty satan. Výsostným tématem této Knihy je Boží Syn Ježíš Kristus. Záměrem jejího vzniku je naše spasení a oslavení Boha v našich životech je jejím cílem. Boží vůlí při této Knize směrem k nám je, aby skrze naši vytrvalou a věrnou četbu a naslouchání naplňovala a proměňovala naše myšlení, aby Boží slovo v ní přítomné se zmocňovalo našich srdcí, a proto vedlo naše životní kroky.

Otvíráme její stránky den co den s modlitbou k jejímu původci, aby nám otvíral a zpřístupňoval poklad v ní přítomný. Tak se nám Kniha stane nevysychajícím zdrojem životního bohatství a proudu radosti, ať se s námi děje cokoli.

Jan Hálek

Nad Písmem**SEBE PŘINÁŠET JAKO OBĚŤ**

Sestry a bratři, dnešní neděle končí církevní rok a příští týden vstoupíme do období adventu – toho radostného času očekávání příchodu Páně. Závěr roku by nám tedy měl být příležitostí k bilancování, k zamyšlení se nad uplynulými dny našeho života. Co v nich bylo dobré a co jsme naopak zůstali Pánu dlužni. Ale na to ať si odpoví ve svém srdci každý sám. Dnešní texty Písma nám k tomu dávají mnoho podnětů.

Obrátíme proto svou pozornost k biblické zvěsti, abychom z ní mohli načerpat napomenutí, potěšení i povzbuzení.

Ježíš učí v nádvoří jeruzalémského chrámu a varuje své posluchače před vedoucími muži tehdejšího židovského náboženství – před falešnými učiteli Zákona. Vytýká jim především marnivost, ctižádostivost a chtivost po majetku, kterou ukrývají pod rouškou zbožnosti. Tito lidé vystavují na odív jen svou vnějškovou zbožnost. Chtějí být všude poznatelní, budit pozornost a být uctíváni. Vnější zdání zbožnosti u zákoníků budí důvěru u lidu, ale oni ji zneužívají k vlastnímu prospěchu a ke škodě druhých, protože za své modlitby v domech vdov vyžadují odměny. Ježíš pak varuje, že pro vůdčí postavení, které mají v náboženském životě, dostane se jim od Boha přísnějšího trestu než lidu, který je pouze veden a nemůže mít takovou vinu jako oni. Ježíš se nenechává zmást vnějším zdáním, ale poznává pravdu o každém člověku.

Do protikladu k pokryteckému jednání zákoníků staví obětavý čin chudé vdovy, plynoucí ze skutečné zbožnosti jejího srdce. Ke chrámové pokladnici přistupují různí lidé, aby vhodili svůj dar. Dávat takové dary patřilo ke skutkům lásky. Židé byli přesvědčeni, že konáním těchto skutků si získávají zásluhu před Bohem, která bude odměněna. Kdo mnoho dával, zjednával

si mnoho zásluh. Boháči, kteří dali mnoho, dávali však ze svých přebytků, takže jejich dar nebyl žádnou velkou obětí. Chudá vdova, která dala málo, dala ve skutečnosti všechno, co měla. Přinesla-li takovou oběť, učinila to jistě z velké lásky.

Naše dnešní evangelium nás vede k zamyšlení, co to znamená zcela se odevzdat do rukou Božích, bez výhrad a bez jakýchkoli obav o zítřek. Dvě chudé vdovy, o kterých jsme dnes četli, by nám měly být příkladem takové víry.

Ta z úvodního čtení zachránila svým pokrmem proroka Eliáše, ač měla zásobu pro sebe a svého syna jen na jediný den. S důvěrou v Boží slovo, přicházející k ní skrze proroka, neváhala vzdát se toho, co nezbytně potřebovala k životu, a tato víra se pro ni stala zdrojem skutečného bohatství. Chudá vdova z evangelia vhodila do chrámové pokladnice obrazně řečeno celý svůj život, neboť našla v Bohu svou jedinou jistotu pro dnešek i zítřek, pro časnost i věčnost.

Obě tyto ženy nás učí, že se nemáme bát obětovat Bohu všechno, zasvětit mu celý život, své rodiny, práci i nejrůznější vlahy a nadání, tak jak to zpíváme v jedné naší krásné písni: „Vezmi, Pane, život můj, k své jej službě zasvěcuj, moje dny, můj každý dech slávu tvou vždy hlásat nech!“

Každý projev dobroty má v Božích očích svou cenu a každé milosrdenství přináší své ovoce. Bůh dal každému člověku různé hříbny a žádá po nás, abychom jako moudří správcové s nimi dobře hospodařili a žádnou z nich nezakopali. „Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnohé očekává...“ (L 12,48).

Nejsme snad těmi, kterým bylo mnoho dáno? Vždyť máme evangelium a svého Pána – Ježíše Krista, který je tím největším darem. I my mu však máme něco odevzdat. Kvalita života

Mk 12,38–44

se projevuje v oběti, proto se musíme umět něčeho vzdát. Opustit své sobectví a malicherné plány, nenechat se ovlivňovat myšlením dnešní doby, která se zcela zaměřuje na okamžitý zisk a na uspokojování sobeckých tužeb člověka. Nabídnout Kristu své čisté a toužící srdce. Naše naděje je zakotvena ve víře, že veškerou naši ubohost, veškerý náš hřích on bere na sebe, aby to vše skrze svou dokonalou oběť lásky, která dává za druhé svůj život, proměnil. Jestliže přijímáme toto jeho milosrdenství s plnou důvěrou, pak víme, že už jsme ospravedlněni. Z bohatých dávali mnozí do chrámové pokladnice jeruzalémského chrámu mnoho. Ale jen z bohatství Kristova může člověk dát vše – i sebe. Všecko dát a přitom nic neztratit. Amen.

Miroslava Jarolímová

**Pane náš,
dej,
prosíme,
abychom správně
pochopili
a do svých srdcí
přijali poselství
dnešního evangelia:
dáváme-li více než jiní –
– měřeno pouze
lidskými měřítky –
může to být
ve skutečnosti
podle Božího měřítka
méně než jiní.
Zde nerozhoduje
nic jiného
než čisté srdce.
I z mála lze dávat,
ani ten nejmenší dar
není zbytečný,
protože i malé,
zdánlivě bezvýznamné
skutky lásky
mohou lidem otevírat
novou naději
a cestu
k pravému bohatství.**

PŘED 385 LETY SE NARODIL B. BALBÍN

Největší český barokní historik, jezuita a vlastenec Bohuslav Balbín pocházel z nezáměrné zemanskoměstské římskokatolické rodiny, zchudlé za třicetileté války. Otec mu záhy zemřel a Balbín prožil dětství u příznivce rodiny pana Oty z Oppersdorfu na zámku v Častolovicích.

Už v dětství projevoval zájem o historii (do svých sedmi let prý přečetl několikrát Hájkovu kroniku) a o přírodu. Vychován byl v zanícené věřícím a pověřivém římskokatolickém prostředí se silným mariánským kultem, který později ovlivnil i jeho historickou práci.

Školy převážně jezuitské navštěvoval od roku 1631 a v patnácti letech vstoupil do jezuitského řádu. V roce 1639 začal studovat v pražském Klementinu filosofii, kterou ukončil doktorátem. V létě 1642 provázal na cestách po českých zemích španělského jezuitu Rodriga Arriagu, který přišel vyučovat do Prahy teologii. Na těchto cestách poznával Balbín dosud neznámá místa a pamětihodnosti a z knihoven a archivů získával četné a cenné materiály, které se staly základem pro jeho pozdější historickou práci. V letech 1642-45 vyučoval na jezuitských školách v Praze a Třeboni. Od roku 1646 studoval v Praze teologii, pokračoval ve sbírání historických pramenů a psal latinské básně. V roce 1649 byl vysvěcen na kněze a poté působil na vlastní žádost několik let jako misionář v různých českých krajích. Podle vlastních slov se mu podařilo získat pro katolickou víru několik set lidí, aniž by použil pohružek či násilí.

V roce 1653 byl vyslán řádem opět vyučovat. Učil v Kladsku, Praze, Českém Krumlově, Brně, Jičíně a Jindřichově Hradci. Byl výborným a oblíbeným učitelem. Učitelství praxe ho později přivedla k napsání několika učebnic z teorie řečnictví (*Otázky řečnické, 1677; Traktát o zvelebení řečnictví, 1688*). Napsal i několik divadelních her, což patřilo k povinností profesora rétoriky. Ač zaneprázdněn školskými a kněžskými povinnostmi, našel si čas i na historickou práci. Na místech svého misionářského i učitelského působení pokračoval ve sbírání nejrůznějšího materiálu k historii i současnému stavu Čech a zachránil při tom mnoho starých českých knih a jiných písemných památek. Napsal v té

době tři historické práce o mariánských poutních místech: kladské Vartě, Tuřanech u Brna a Svaté Hoře u Příbrami (latinsky).

V roce 1661 musel z nařízení představených řádu svou pedagogickou činnost ukončit. Z náznaků vyplývá, že příčinou byl zřejmě nějaký mravnostní poklesek, jehož se dopustil ve styku s žáky. Není však vyloučeno, že svou úlohu tu sehrálo "podezření z přílišné lásky k národu". Byl poslán jako historik s úkolem sepsat dějiny české provincie jezuitského řádu nejprve do Jičína a v roce 1663 do Klatov, poté do Českého Krumlova a opět do Jičína. Práci na dějinách provincie nikdy nedokončil, ale pilně pokračoval v průzkumu knihoven, archivů a různých památek. V té době napsal a vydal životopis prvního pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic, psal genealogické spisy a vydal latinskou sbírku básní *Včelí roj*. Přitom začal pracovat na velkém díle o českých dějinách, v němž viděl hlavní cíl své práce. Přípravou k němu měl být *Epitome historica Rerum Bohemicarum seu Historia Boleslaviensis (Výtah z dějin českých aneb historie boleslavská)*, v němž spojil dějiny Staré Boleslavi, jejího kostela a "záračného" mariánského obrazu s dějinami celých Čech. *Epitome* obsahoval výklad českých dějin od počátků křesťanství do roku 1526, glorifikující především dobu Karla IV. Práce byla po církevní cenzuře předána v roce 1669 do tisku, ale na zásah nejvyššího purkrabího Ignáce Bořity z Martinic (syn v roce 1618 defenestrovaného místodržícího) byl její tisk zastaven a kniha zaslána k nové cenzuře. Martinic vytýkal Balbínovi nekritické vlastenectví, chválu exulanta Stránského, zmínku o volitelnosti českého trůnu apod. Tisk byl tedy zastaven a Balbín přeložen do Klatov. V "klatovském vyhnání" napsal roztrpčený Balbín své nejproslulejší a dodnes asi nejznámější dílo, které však vyšlo tiskem poprvé až v roce 1775 (latinsky) a česky v roce 1869 pod názvem *Obrana jazyka slovanského, zvláště českého*. Obsah spisku charakterizuje výstižně jeho původní název: *Stručná, ale pravdivá rozprava o kdysi šťastném, nyní však přežalostném stavu Království českého*. Projevuje se v něm Balbínovo horoucí vlastenectví, láska k českému jazyku, silné

slovanské povědomí a české státoprávní cítění.

Zatímco Balbín žil v Klatovech, dosáhli jeho přátelé z řad šlechtických příznivců (O. Kinský, J. M. z Lamberka aj.) povolení tisku *Epitome*, který byl konečně v roce 1677 vydán. V té době (od roku 1676) žil už Balbín v Praze, pobýval před tím krátce v Opavě. Od roku 1679 začal vydávat svou nejrozsáhlejší práci, velké vlastivědné dílo *Miscellanea historica Regni Bohemiae (Rozmanitost z historie Království českého)*. Pochopil, že původně zamýšlené obsáhlé syntetické dějiny zůstanou jen snem, a začal proto vydávat obrovský nahromaděný materiál v tematických řadách. Práce byla rozvržena do dvou řad po deseti knihách. Za jeho života vyšlo osm knih první dekády a dvě knihy druhé dekády. Obsahovaly přírodní a zeměpisné poměry, osídlení, místopis Čech, zvyky a jazyk, úvahu o původu Čechů, životopisy českých světců, dějiny far, pražských biskupů a českých panovníků a rodopisy české šlechty. V rukopise zůstaly poslední dvě knihy první dekády, vydané až v letech 1776-80. Z nich *Bohemia docta (Čechy učené)* byly vlastně první českou literární historií. Toto své nejrozsáhlejší dílo musel Balbín od roku 1687, kdy byl podruhé raněn mrtvicí a upoután na lůžko, už jen diktovat. Ale až do své smrti v práci nepolevil.

Balbínovo historické a vlastivědné dílo je nesené v římskokatolickém, protireformačním duchu a je v něm i víra v zázraky a nadpřirozené síly, což bylo pro dobu, v níž Balbín žil, i pro jeho osobní založení a výchovu charakteristické. Zároveň je prodechnuto horoucí láskou k vlasti, její slavné minulosti a k českému jazyku, takže v těžkých dobách pomohlo k udržení a zachování znalosti historie českého národa, která se stala jedním ze zdrojů jeho obrody. Bylo i podnětem a inspirací k historickým pracím jeho přátel a následovníků, jako byli např. Jiří Crugerius, T. Pešina, Jan Tanner, Jan Kořínek nebo o generaci mladší J. F. Beckovský aj. Obrovské množství cenného materiálu o Čechách Balbínovy doby i o Čechách minulých se stalo podkladem pro osvícenský a obrozenecký dějepis.

(noe)

K SITUACI NA HTF UK

Jak jsme uvedli v minulém čísle Českého zápasu, na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy, kde se připravují mj. i budoucí duchovní naší církve, došlo po rezignaci děkana fakulty prof. D. Holetona k poněkud nepřehledné situaci. Mezi studenty se začaly šířit obavy, jak to bude s akreditací studijních programů, zda má jejich studium perspektivu... Bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta proto 8. listopadu písemně požádal ThDr. Jiřího Vogela, kterého rektor Univerzity Karlovy prof. Václav Hampl dopisem ze dne 6. listopadu 2006 pověřil zabezpečením běžné pedagogické a vědecké činnosti fakulty, aby ho o situaci blíže informoval. Zajímal se především o personální změny na fakultě, o důvody, které vedly prof. D. Holetona k rezignaci, a o zajištění akreditace oboru husitská teologie.

ThDr. Jiří Vogel hned následující den odpověděl. Z jeho e-mailu vyjímáme: „Důvodem rezignace prof. Holetona jsou patrně finanční nesnáze fakulty, konflikty na fakultě mezi vyučujícími a snad i ztráta důvěry v podporu vedení univerzity. To je však jen můj osobní názor. V této věci doporučuji kontaktovat prof. Holetona osobně.“

Pan rektor hodlá jmenovat patrně v nejbližší době nové vedení fakulty, a proto si k sobě zve pedagogy a senátory, aby se co nejlépe informoval o stavu fakulty a o možnostech jejího dalšího řízení. Do té doby než rozhodne, pověřil mne a pana tajemníka JUDr. Ládku správou některých činností na fakultě.

Akreditace programů Teologie i oboru Husitská teologie je v současné době zajištěna platným rozhodnutím akreditační komise o udělení akreditace u bakalářských oborů do roku 2008 u magisterských oborů do roku 2014.“

Protože bývalý děkan fakulty prof. Zdeněk Kučera, který je v současné době přednostou naukového odboru úřadu ústřední rady, a prof. Jan Blahoslav Lášek, který fakultu reprezentuje v ústřední radě, popsali situaci obdobně, pověřila ústřední rada bratra patriarchu, aby zaslal dopis rektorovi Univerzity Karlovy, kde by mělo být ujištěno, že naše církev má zájem na tom, aby její představitelé byli ve vedení HTF UK. Dopis by měl vyjadřovat i očekávání, že Univerzita Karlova vstoupí do jednání se statutárními orgány naší církve. Situaci budeme i nadále podrobně sledovat.

(red)

Nejprve se podívejme do Bible

„...tvá svědectví budou nadále mým potěšením, jsou to moji rádci.“
(Ž 119,24)

Před několika lety se na úvodní straně velkého telefonního seznamu pro náš okres objevila tato věta: „Nejdříve se podívejte do této knihy!“ Šlo o to, že mnoho lidí místo toho, aby telefonní seznam otevřeli, rovnou volali na informace o telefonních číslech. To v mé mysli vyvolalo duchovní paralelu: předtím, než začneme cokoli řešit nebo hledat Boží vedení pro konkrétní situaci, měli bychom se nejprve podívat do Jeho slova - a tam hledat Jeho vůli. Pokud na Bibli zapomínáme, riskujeme, že se budeme zaplézat do vztahů, které nebudou požehnáním, a do věcí, které se Bohu nebudou líbit.

O. T. Gifford ve své knize *Vodítka pro mladé věřící* poznamenává: „Pokud jste zlenivěli, čtěte *Jakubův list*. Pokud ochabuje vaše víra, čtěte *Pavlovy listy*. Pokud zápasíte s netrpělivostí, přemýšlejte o knize *Jób*. Iste-li někdy tvrdohlaví, zkuste se podívat na *Mojžíše*. Pokud se vám strachy třesou kolena, čtěte si o

Dokončení na str. 4

KONALO SE 74. ZASEDÁNÍ...

Dokončení ze str. 1
na 75. zasedání ústřední rady a následně církevní veřejnost.

Ústřední rada se zabývala i situací na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy, kterou popisuje samostatný článek.

Protože Ekumenická rada církví v ČR obnovuje komisi pro jednání se státem ohledně budoucího financování církví, jmenovala ústřední rada do této komise naším zástupcem tajemníka ústřední rady bratra Karla Potočka.

Ústřední rada také nominovala delegaci na valné shromáždění ERC, které se bude konat 30. 11. 2006, ve složení: bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, ThDr. David Tonzar, Th.D.,

přednostka odboru pro vnější vztahy Mgr. Hana Tonzarová. Náhradníky jsou: brněnský biskup ThDr. Petr Šandera a Mgr. Vladimíra Poupová z odboru pro vnější vztahy.

Ústřední rada schválila aktivní účast naší církve na II. etapě 3. evropského ekumenického setkání 22. ledna 2007, včetně zapojení chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí do projektu "Noci otevřených kostelů".

Novou ředitelkou Diakonie a misie ČČSH byla na základě výběrového řízení jmenována Mgr. Hedvika Zimmermannová.

Ústřední rada neschválila žádného z dosud přihlášených kandidátů na přednostu archivního a muzejního

odboru a vyhlásí proto znovu na tuto funkci výběrové řízení.

Královéhradecká diecéze navrhla obnovit areál ve Škodějově. Ústřední rada záměr schválila a pověřila komisi vypracováním podrobného návrhu včetně rozpočtu do konce tohoto roku. Přijala i informaci o nemovitosti v Hluboké nad Vltavou, kterou zakoupila pražská diecézní rada.

Byl projednán i návrh rozpočtu na rok 2007, který bude 9. prosince předložen církevnímu zastupitelstvu.

Diecézní rada v Bratislavě zaslala poděkování za finanční prostředky, které použila na doplacení ústředního topení na faře v Liptovské Osadě.

(red)

ZPRÁVY

Pozvání do Liberce

Zveme vás srdečně do Liberce na tyto kulturní akce:

* 8. 12. od 18.30 h do Kaple vzkříšení, Liberec-Vratislavice, na 4. adventní setkání hostů a příznivců pořadu DOTEKY – PLOCHY POZNÁNÍ, konané v rámci 62. večera tohoto pořadu. V průběhu večera představí Alfred Strejček novou knížku Stanislava Kubína OBLOUK NÁVRATU. Dále účinkují: profesor Petr Moos, básník František Novotný. Hraje a zpívá Spirituál kvintet. Scénář, režie: Stanislav Kubín.

* 14.12. od 18 h na faru, náměstí Českých bratří 35/2, na 16. hudební podvečer – adventní koncert posluchačů Pedagogické fakulty TUL.

* 15.12. od 16.30 h na výstavu fotografií Jiřího Tobiáše: IZRAEL, která se uskuteční rovněž na faře.

Projekt "Doteky" je realizován s grantovou podporou Ministerstva Kultury ČR. Výtežek pořadu je určen na humanitární účely.

(sk)

Komorní koncert

Náboženská obec v Šumperku pořádá první adventní neděli dne 3. prosince od 16 h komorní koncert. Účinkují: houslový virtuos Jaroslav Trdla a jeho žákyň Petra Babničová a Ivana Brázdová. Na programu: J. B. Foerster, J. Kř. Vaňhal, G. Wichtl, G. J. Jeleman, A. Ručka aj. Úvodní slovo Mgr. Jan Sladovník, průvodní slovo Petra Bab-

ničová. Vstupné dobrovolné. Všichni jsou srdečně zváni.

(jt)

Výročí Komenského v Kyjově

Náboženská obec v Kyjově zve do Husova sboru 26. listopadu od 15.45 h na pořad Vivat Comenius, v němž vystoupí Alfred Strejček a Štěpán Rak. Pořad v rámci grantového programu "Slavme svátky společně a jinak" se koná k příležitosti 336. výročí úmrtí Jana Amose Komenského a 390. výročí jeho kněžského svěcení v Žeravících.

(rst)

Pozvánka do Řečkovice

Náboženská obec Brno-Řečkovice zve do Sboru Páně na pořad Vivat Comenius, v němž vystoupí Alfred Strejček a Štěpán Rak. Pořad se koná 28. listopadu od 19 h.

(rst)

Otčenáš Františka Bílka

Společnost Františka Bílka spolu s karlínskou náboženskou obcí a klubem Dialog na cestě vás srdečně zvou na pořad "Otčenáš Františka Bílka", který se koná v úterý 5. prosince v 17 h ve sboru v Karlíně, Vítkova 13, Praha 8. Přednes - PhDr. Milan Friedl, varhanní doprovod - Miroslav Košar. Úvodní slovo pronese Aleš Nevečeřal, předseda Společnosti Františka Bílka. Vstup volný.

Olga Nytrová

Radost v Hodolanech

Naše náboženská obec si při boho-

službách v neděli 12. listopadu připomněla spolu se sestrou farářkou Vlastou Šantekovou významné výročí – třicet let od jejího kněžského svěcení. To se tehdy uskutečnilo v Husově sboru v Olomouci o dva dny později, 14. listopadu 1976, a tak jsme v tento jubilejní den popřáli při přátelském setkání v sálku sboru naši duchovní pastýřce ještě mnoho let duchovenské služby ve zdraví a pod Boží ochranou a zároveň jí poděkovali za ty tři desítky let v naší náboženské obci, neboť záhy po svém svěcení byla uvedena jako farářka právě k nám.

Těšíme se, sestro farářko, že s Vámi v budoucnu oslavíme ještě řádku tak krásných svátků!

Členové NO Olomouc - Hodolany

Výstava betlémů

Farní úřad Plzeň východ vás srdečně zve na výstavu domácích betlémů ve Sboru Kristova kříže, Mikulášské nám. 11. Vernisáž se koná v pátek 1. prosince v 16 h. Výstavu slavnostně otevře farář z Chebu ThMgr. Břetislav Bělunek. Otevřena bude každé pondělí a čtvrtek od 10 do 16 h do 15. ledna a dále pak po předchozí domluvě na tel. č. 377 320 679 nebo 737 339 890.

(jch)

Musica Bohemica

Vánoční koncert souboru Musica Bohemica s českými a moravskými koledami se uskuteční 30. listopadu v 19.30 h ve sboru v Praze 8, Vítkova 13. Srdečně zve náboženská obec a Klub Dialog na cestě.

(on)

Výběrové řízení

Ekumenická rada církví v ČR vyhláší výběrové řízení na vedoucí/ho tajemnici/ka ERC v ČR.

Podmínky:
 * členství v některé z církví ERC,
 * komunikace,
 * základní znalost ekumenické situace v ČR a v zahraničí,
 * ekumenická otevřenost,
 * znalost angličtiny (další jazyk vítán),
 * znalost práce na PC,
 * dobrá formulační schopnost.
 Nástup od března 2007.
 Zájemci se mohou přihlásit nejpozději do 15. ledna 2007 na adresu: Ekumenická rada církví v ČR, Donská 5, 101 00 Praha 10, k rukám předsedy ThDr. Pavla Čemého Th.D., tel. 271 742 326.

(red)

Nejprve se...

Dokončení ze str. 3 Eliášovi. Pokud ve vašem srdci chybí radost a vděk, naslouchejte slovům krále Davida. Vnímáte-li duchovní vlačnost, dovolte apoštolu Janovi, aby vás objal. Pokud ztrácíte naději do budoucna, ponořte se do knihy Zjevení a uvidíte odlesk nebeské slávy! Příteli, kladeš-li si jakékoliv otázky ohledně dnešního dne, otevři Bibli tam jsou rady z nejvzácnějších. „Nejdříve se podívejte do této knihy!“

HGB –czka

KALENDARIUM–LISTOPAD/PROSINEC

27. 11. 1796 - Narodil se v Malé Polečce na Šumavě **Josef Franta Šumavský** (+ 22. 12. 1857 v Praze) - obrozenec, spisovatel, pedagog a slovníkář. Česká vlast, český jazyk a literatura, slovanství - to bylo pravé náboženství mladého bohoslovce J. Franty. Proto se v roce 1825 rozhodl opustit studium teologie a vydat se nelehkou cestou českého spisovatele. Živil se soukromým vyučováním češtiny, příležitostně učil i na veřejných školách, pracoval jako redaktor zábavných časopisů a korektor v tiskárně. Psal verše i povídky, běžné novinové články i odborná pojednání, učebnice a také překládal. Jako pedagog je počítán mezi průkopníky v oboru elementárního věcného vyučování a čtení. Spolupracoval s K. S. Amerlingem, spolu s ním redigoval český časopis pro učitele Posel z Budče a podílel se na zřízení první české hlavní školy v Praze. Ve své době patřil mezi nejpřednější znalce českého jazyka i jazyků slovanských. Vynikl ve srovnávací filologii, a především v lexikografii, tj. slovníkářství. Účastnil se práce na přípravě Jungmannova slovníku a sám vydal četné gramatické příručky a slovníky. Nejvýznamnější z nich, *Velký německo-český a česko-německý slovník* z let 1846-51, zachytil stav spisovné češtiny z poloviny století a dlouhou dobu byl jednou z nejužívanějších knih u nás. Josef Franta, pro něhož se vžil jeho literární pseudonym Šumavský, patřil ve 40. letech k hlavním organizátorům vlasteneckého života. Jak napsal E. Bass, byl "při všem, co se dělo pro národ", "všude vítán, všude milován" pro svoji horlivost, nadšení a "oddané věrně sloužící a všem pomáhající srdce". V revolučním roce 1848 byl členem Národního výboru, členem výboru Slovanské Lípy, účastníkem Slovanského sjezdu aj. Svými názory patřil spíše k radikálům a v době červnového povstání bojoval na pražských barikádách.

27. 11. 1936 - Zemřel v Brně **Bertold Bretholz** (* 9. 7. 1862 v Příboru, okres Jičín) - českoněmecký historik. Studium historie absolvoval na univerzitě ve Vídni a působil nejprve při vydávání edice Monumenta Germaniae historica. Byl pak jmenován moravským zemským historiografem (1892) a moravským zemským archivářem (1899) a věnoval se studiu dějin v českých zemích. Již před 1. světovou válkou vydal na výzvu pražského Spolku pro dějiny Němců v Čechách *Dějiny Čech a Moravy do vymření Přemyslovců* (Geschichte Böhmens und Mährens bis zum Aussterben der Přemysliden, 1912) a po vzniku Československa *Dějiny Čech a Moravy* (Geschichte Böhmens und Mährens, 1921-25), které ve 3 svazcích zahrnovaly dějiny do roku 1792. Ve své práci navazoval na českoněmeckého historika Adolfa Bachmanna a zastával názor o nepřetržitosti germánského (markomanského) osídlení Čech i po příchodu Slovanů a o trvalém českoněmeckém charakteru českých zemí. S tím polemizovali čeští historici (například J. Pekař a J. Šusta), ale nesouhlas vyslovili i někteří historici českoněmečtí, například znalec středoevropské kolonizace Wilhelm Wostry. Jiní tuto teorii přijímali a rozvíjeli, zejména J. Pfitzner.

28. 11. 1866 - Narodila se v Praze **Hana Kvapilová** (+ 8. 4. 1907 v Praze) - slavná herečka, manželka básníka Jaroslava Kvapila.

29. 11. 1781 - Císař Josef II. vydal rozhodnutí, podle něhož měly být zrušeny všechny kláštery, pokud se nezabývají vyučováním, nepěstují vědy a nepečují o nemocné; jejich majetek měl být sekularizován "ve prospěch náboženství a lásky k bližnímu". Řeholníci zrušených klášterů mohli dále působit v duchovní správě nebo vstoupit do jiného domácího nezrušeného kláštera nebo pokračovat v řeholním životě v některém zahraničním klášteře, případně žít z penze.

30. 11. 1631 - Na podnět Václava Viléma z Roupova byly za velké účasti lidu snaty ze Staroměstské mostecké věže hlavy popravených pánů z roku 1621 a pietně uloženy do Týnského chrámu.

30. 11. 1976 - Zemřel v Praze **Otomar Korbelař** (* 3. 11. 1899 v Praze) - slavný herec i režisér.

2. 12. 1946 - V Bratislavě byl zahájen před Národním soudem proces s J. Tisem, A. Machem a F. Ďurčanským. 15. dubna 1947 byl vynesena rozsudek: Tiso a Ďurčanský (v nepřítomnosti) byli odsouzeni k trestu smrti, A. Mach k 30 letům žaláře (J. Tiso byl 18. dubna popraven). V polovině srpna proběhl proces s V. Tukou a dalšími představiteli slovenského klerofašistického státu.

2. 12. 1886 - Narodil se v Hradci Králové **Jaroslav Durych** (+ 7. 4. 1962 v Praze) - prozaik, básník, dramatik, publicista a teolog, spolu s J. Demlem a J. Zahradníčkem nejvýznamnější český autor římskokatolické orientace - představovala v prostředí liberální meziválečné republiky v podstatě ojedinělý postoj principiálního konzervatismu. Durych byl, slovy A. Nováka, katolický individualista, tkvějící přísně v půdě církevního dogmatu, který nesdílí se svými literárními současníky zájem o sociálně uvědomělý humanismus. Durychovo já, v podstatě pyšné a pohrdavé, mohutní, roste a posléze se láme hledáním božského Absolutna. Dá se říci, že Durych stál v příkrém protikladu k jiné významné osobnosti své generace - K. Čapkovi, s nímž také od roku 1927 veřejně polemizoval.

3. 12. 1621 - Narodil se v Hradci Králové **Bohuslav Balbín** (+ 28/29. 11. 1688 v Praze) - historik - viz i str. 3.

3. 12. 1991 - Zemřel v Praze **Václav Hudeček** (* 21. 2. 1929 v Praze) - divadelní režisér. V letech 1960-68 režíroval v Městských divadlech pražských a při hostování v Divadle Na zábradlí zaujal inscenací Becketova Čekání na Godota (1964). Sezóny 1968-70 působil v Divadle na Vinohradech, od roku 1970 do smrti inscenoval se snahou o aktualizaci v Národním divadle dramatická díla světového i domácího klasického repertoáru. Pro televizi připravil řadu inscenací dramát, ale i oper a seriálů.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Pravá obět'

E	C	N	I	M	U	D	U	O	S
U	C	Y	Z	Í	Ř	Č	P	M	K
Y	N	I	T	S	O	H	I	Í	E
V	V	Ř	N	E	Á	Ň	C	T	T
A	A	V	O	D	V	Í	Í	A	Y
R	R	Í	U	A	A	M	N	H	B
D	O	CH	C	D	M	L	O	O	D
Z	V	R	Í	L	Á	N	K	B	A
O	A	Á	V	A	Ě	T	Á	O	N
P	T	M	P	E	N	Í	Z	E	P

bohatí	mít	soud
dát	nadbytek	učit
hostiny	peníze	varovat
chrám	pokladnice	vdova
chudá	pozdravy	víc
mince	řízy	zákoníci
míň	sedadla	

(Řešení z minulého čísla: Mesiášův původ)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
 Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,
 mail: cesky.zapas@cesh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz